

Nr 215.

Av herr **von Sneidern, m. fl.**, om ändring i mom. 2 andra stycket av gällande allmänna villkor och bestämmelser för den av staten utövade egnahemslånerörelsen.

Redan i den av Kungl. Maj:t till 1904 års riksdag avlåtna proposition om allmänna villkor och bestämmelser för egnahemslånerörelsen framhölls klart och bestämt, att statens lånerörelse icke borde vara inskränkt till att främja bildandet av endast sådana mindre lägenheter, vilkas ägare under alla förhållanden vore för sin utkomst beroende av arbetsförtjänst utom hemmet, utan att rörelsen borde få till uppgift även att skapa sådana lägenheter, å vilka ägaren kunde anses fullt besuten. Maximivärdet för dylika jordbrukslägenheter, som ursprungligen ej fick överstiga 5,000 kronor, höjdes år 1906 till 6,000 kronor och år 1910 ytterligare till 7,000 kronor, dock att lånets belopp, som alltid fått utgå med högst $\frac{5}{6}$ -delar av lägenhetens värde, i intet fall finge överstiga 5,000 kronor.

De jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande år 1911 inom jordbruksdepartementet tillkallade egnahems-sakkunniga framhöllö redan 1912 i ett särskilt avgivet yttrande, att i flera delar av landet bildandet av självständiga jordbrukslägenheter icke syntes möjligt inom den då gällande värdegränsen. Det vore nämligen ett känt faktum att priset på jord i allmänhet och, på grund av ökad efterfrågan, icke minst priset på till småbruk lämplig jord avsevärt stegrats. I nära anslutning till en av de sakkunniga i yttrandet gjord hemställan föreslog också Kungl. Maj:t 1912 års riksdag att för erhållande av lån ur egnahemslånefonden bestämmelserna om värdemaximum måtte ändras därhän, att för obebyggda jordbrukslägenheter det högsta värdet bestämdes till 8,000 kronor samt att föreskriften angående begränsning av lånesummans absoluta belopp till 5,000 kronor för lån å jordbrukslägenheter måtte utgå.

Kungl. Maj:ts proposition vann riksdagens bifall, och egnahemslån hava därefter kunnat utlämnas vid lån å obebyggd jordbrukslägenhet med högst

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 4 saml. 82 häft. (Nr 215—217).

$\frac{5}{6}$ -delar av 8,000 kronor, vid lån å bebyggd sådan lägenhet med högst $\frac{5}{6}$ -delar av 7,000 kronor och vid lån å bostadslägenhet med högst $\frac{3}{4}$ -delar av det år 1905 från ursprungliga 3,000 kronor till 4,000 kronor höjda värdemaximum.

Det torde ligga i öppen dag att med penningens under nu rådande kristid alltjämt sjunkande värde, det mångenstädes icke längre är möjligt att inom gällande värdegränser skapa nya hem med full besutenhet eller goda åbyggnader. Enbart byggnadskostnaderna hava ju på några år fördubblats och någon utsikt lär icke förefinnas, att vare sig dessa kostnader eller jordpriserna skola återgå till vad de före världskrigets utbrott varit. Utan att rubba de grundsatser, som 1904 godkändes för egnahemslånerörelsen, torde därför värdemaxima böra höjas, och vi tillåta oss i det avseendet hemställa, att riksdagen ville för sin del besluta,

dels att 2 mom. 2 stycket av gällande allmänna villkor och bestämmelser för den av staten utövade egnahemslånerörelsen erhåller följande ändrade lydelse:

»Egnahemslån må ej utgå, där det beräknade värdet överstiger: för obebyggd jordbrukslägenhet 10,000 kronor, för bebyggd jordbrukslägenhet 7,000 kronor och för bostadslägenhet 6,000 kronor.»

dels ock att dessa ändrade bestämmelser skola tillämpas i fråga om egnahemslån, som beviljas för år 1919 eller senare år.

Stockholm den 25 januari 1918.

Axel von Sneidern.

Ola Jeppsson.

J. Rehn.

Oscar Carlström.

Oscar Osberg.

Gustaf Olsson,
i Ramsta